

Micika. Ker smo bili zelo lačni, so razdelili grof med nas ostanke turške večerje. Potem so nas pa odpeljali v mesto Karlovec na Hrvaško. Tam smo se malo odpočili, potem smo pa dobili za kažipota ranjenega vojaka, ki je nas vesele, četudi slabotne srečno pripeljal v milo domovino.

Francka. Veliko si pretrpela — pa vse je minulo. Zahvaliti se imam za vse te dobre Mariji, naši nebeški Materi. Njo bom odslej še bolj goreče ljubila.

Jurij. Zahvaliti se imaš pa tudi vrlemu turjaškemu grofu Andreju. Jaz bom kmalu velik. Tedaj se bom pa tudi jaz uvrstil med vojake turjaškega grofa. No, tedaj bodo pa

Turki videli, kaj premoremo mi: slovenski junaki.

Manca. Micika, gotovo si zelo lačna. Pojni najprej z mano v kuhinjo, da ti dam malo dobre kaše. Potem pa k materi! (Sestre odidejo. Medtem pa nastopijo dečki, oblečeni po vojaško ter zapojó pesem: *Mladi vojaki*.)

Mi smo vojaki, korenjaki,
kako nas gledajo ljudje,
pa pravijo to so junaki,
ki se nikogar ne boje itd.

(Pojó se vse kitice.)

Fr. Pavšič.

Deklamovanke.

3. Lovec.

Sem vprašal lovca mladega,
čemu bo puška mu nová.
Se lovec mi nasmehnil je
in za odgovor je dejal:
»Oj, dečko radovedni ti,
zdaj puškica še zate ni;
boš nekaj let počakal še,
potem pa greš z menoj v gore.
Jeleni hitri tam rastó
veselo srne skačejo.
v grmovju zajček skriva se,
da hudi psi ga ne dobé.
Visoko bo zapadel sneg,

pokril bo njivo, log in breg;
takrat zatrobim v lovski rog,
da čulo bo se naokrog.
Boš slišal lovca gromki glas
v dolino semkaj, v vašo vas:
Hurá, hurá! Z menoj sedaj,
če mrzlo je, naj bo le, naj!
Ko prideva domov zvečer,
že najina bo divja zver.
Od nje večerjo mamica
okusno bo napravila.«
Da skoraj bi že čas prišel,
ko z lovcem jaz v goré bom smel.

Vekoslav Poljanec.

Pomlad mine.

Čez travnike cvetne
se pesem glasi,
deci z obrazov
veselje žari.

Prišla je radost,
prišla je pomlad;
čas je tu rajanja,
bisernih nad. —

Kakor dospela je,
bode odšla:
hitro premine
veselje sveta . . .

Komur ostane pa
čisto srce,
vesne on večne
kdaj upati sme.

Gnjeveš.

